

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 10T/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2122010946
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rudolf Bott
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2022:2122010946.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava, v konaní pred samosudcom JUDr. Rudolfom Bottom, v trestnej veci obžalovaného Q. U., nar. XX.XX.XXXX v Z., trvale bytom V. XX/XXA, XXX XX O., t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov, pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní v Trnave, dňa 14. septembra 2022 takto

rozhodol:

Obžalovaný

Q. U., nar. XX.XX.XXXX v Z.,
trvale bytom V. XX/XXA, XXX XX O.,
t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov,

sa uznáva za vinného za to, že

v bode 1/

v čase približne o 19:45 hod. dňa 17.8.2021 v Šulekove, na ulici V., na chodníku situovanom pred rodinným domom so súpisným číslom 52, zastavil v danom čase okoloidúceho L. F. so slovami či nemá cigaretu alebo biely prášok a po negatívnej odpovedi začal rukami doňho strkať, čo L. F. opätovoľ spolu so slovami, aby mu dal pokoj, na čo obvinený pristúpil k nemu bližšie a najmenej dvakrát ho udrel rukou zovretou v päšť do oblasti hlavy, začal s ním zápasiť, nohou ho podkopol, v dôsledku čoho L. F. spadol na zem, kde ho následne obvinený zasiahol viacerými kopmi najmenej do oblasti hrudníka, pričom po následných úkonoch sebaobrany L. F. spadol obvinený na zem a poškodený sa snažil z miesta odísť, po čom sa obvinený postavil, opätovne pristúpil k L. F. a rukou zovretou v päšť ho zasiahol zozadu do oblasti sánky a následne spredu aj do oblasti brady, čím spôsobil L. F. duplexnú zlomeninu dolnej čeľuste v oblasti 33-34 zuba vľavo dole a v oblasti 48 zuba vpravo dole, pomliaždenie prsnej kosti hrudníka a pomliaždenie pravého lakťa, pričom uvedené zranenia si vyžiadali dobu liečenia a obmedzenia na obvyklom spôsobe života v trvaní najmenej 62 dní a skutku sa mal dopustiť napriek tomu, že bol

- rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 8T/523/1993 zo dňa 16.8.1994, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 17.8.1994, odsúdený pre pokračovací trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní dvadsať mesiacov nepodmienečne, ktorý vykonal a

- rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/21/98 zo dňa 16.4.1998 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava sp. zn. 2To/121/98 zo dňa 11.6.1998, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.6.1998, odsúdený pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a pre trestný čin vydieranie podľa §235 ods.1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. k trestu odňatia slobody v trvaní tri roky nepodmienečne, z ktorého bol dňa 21.2.2001 podmiennečne prepustený,

v bode 2/

dňa 9.11.2021 v čase od 21:30 hod. do 21:45 hod. v meste O., ul. M. R. V., vedľa parkoviska, pri lavičke nachádzajúcej sa pred budovou s popisným číslom XXXX/XXA, po predchádzajúcej hádke

fyzicky napadol F. H. spôsobom, že ho podkopal, následkom čoho spadol na zem, kde ho opakovane udieral päťami oboch rúk do oblasti tváre, následne ho kopal do oblasti hrudníka a hlavy, kde týmto konaním boli spôsobené poškodenému F. H., nar. XXXX, bytom X., zranenia a to otras mozgu, zlomenina dolného okraja ľavej očnénice, tržná rana dolného viečka ľavého oka, tržná rana hornej a dolnej pery, tržná rana sliznice dutiny ústnej, pomliaždenie oboch jarmových oblúkov, vyvrtnutie krčnej chrbtice, ktoré si vyžiadali dobu liečenia v trvaní 16 dní, počas ktorých bol obmedzený na obvyklom spôsobe života a dočasne práceneschopný,

t e d a

v bode 1/

- inému úmyselne spôsobil ťažkú ujmu na zdraví,
- dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného,

v bode 2/

- inému úmyselne ublížil na zdraví,
- dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného,

č í m s p á c h a l

v bode 1/

- zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona,
- prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona,

v bode 2/

- prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona,
- prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e :

Podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 7 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do Ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému Q. U. povinnosť nahradiť poškodenému L. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XXX/XX, O. - V. škodu vo výške 5.438,40 Eur (päťtisíc štyristotridsaťosem eur a štyridsať centov).

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému Q. U. povinnosť nahradiť poškodenému F. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. K. XXXX/XX, X. škodu vo výške 3.059,10 Eur (tritisíc päťdesiatdeväť eur a desať centov).

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému Q. U. povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti R. zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom A. 10, Bratislava, IČO: 36284831, škodu vo výške 2.628,50 Eur (dvetisíc šesťstodvadsaťosem eur a päťdesiat centov).

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému Silvestrovi U. povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Cintorínska 5, Nitra, D.: XXXXXXXX, škodu vo výške 931,69 Eur (deväťstotridsaťjeden eur a šesťdesiatdeväť centov).

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd ukladá obžalovanému Q. U. povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti Sociálna poisťovňa, pobočka Trnava, so sídlom ul. V. Clementisa 24/A, Trnava, IČO: 30807484, škodu vo výške 539,20 Eur (dvetisíc šesťstodvadsaťosem eur a päťdesiat centov).

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Trnava podala dňa 04.05.2022 obžalobu na obvineného Q. U., nar. XX.XX.XXXX v Z., bytom V. XX/XXA, XXX XX O., t. č. vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Leopoldov od 09.11.2021, a to v bode 1) obžaloby pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 47 ods. 2 Trestného zákona, § 437 ods. 5 Trestného zákona a § 43 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a v bode 2) obžaloby prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktoré mali byť spáchané na skutkových základoch, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Po prednese obžaloby prokurátorkou Okresnej prokuratúry Trnava a zaujatí stanoviska k obžalobe zo strany obhajcu obžalovaného, obžalovaný bol poučený o tom, že môže urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a), písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, a zároveň bol poučený o ďalšom postupe a následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods. 4 až 8 Trestného poriadku. Obžalovaný po porade s obhajcom na hlavnom pojednávaní 10.06.2022 uviedol, že nechce urobiť žiadne vyhlásenie. Následne súd pokračoval vo vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní výsluchom poškodeného L. F., svedka B. X.. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 09.08.2022 predstúpil obžalovaný Q. U. a uviedol, že chce uskutočniť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Následne súd obžalovaného opätovne poučil zákonným spôsobom o možnosti uskutočnenia vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. a), písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, a zároveň znova obžalovaného poučil o ďalšom postupe a následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods. 4 až 8 Trestného poriadku. Po porade obžalovaného s jeho obhajcom, obžalovaný Q. U. uskutočnil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe. Následne súd postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, pričom na všetky položené otázky v zmysle tohto zákonného ustanovenia obžalovaný odpovedal „áno“. Prokurátor nesúhlasil s prijatím vyhlásenia obžalovaného, pretože už obžalovaný toto právo mohol uplatniť na prvom hlavnom pojednávaní a toto právo nevyužil, a preto navrhol súdu jeho vyhlásenie nepriať.

Súd podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku uznesením vyhlásenie obžalovaného o vine zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe prijal, keď skutky právne posúdil zhodne tak, ako boli posúdené v prednesenej obžalobe, pretože boli naplnené všetky štyri zákonné formálne znaky týchto trestných činov - subjekt, subjektívna stránka, objekt a objektívne stránka, nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovaného s tým, že súd vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste, náhrade škody.

Súd bol toho názoru, že za situácie ktorá vznikla na hlavnom pojednávaní dňa 09.08.2022, keď obžalovaný uskutočnil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku až po vykonaní časti dokazovania v otázke viny, je možné takéto vyhlásenie prijať a rozhodnúť, že dokazovanie sa vo vzťahu k otázke viny ďalej nebude vykonávať. Súd tento procesný postup odôvodnil aj poukazom na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/10/2017 zo dňa 16. februára 2017, podľa ktorého (okrem iného) „Pokiaľ ide o vyhlásenie o vine v zmysle § 257 Trestného poriadku, tak aplikácia tohto inštitútu prichádza obligatórne do úvahy ešte pred začatím dokazovania na hlavnom pojednávaní. Uvedené vyplýva nielen zo systematického zaradenia tohto inštitútu pred samotné dokazovanie, ale aj z toho, že jeho podstatou je zistenie, či medzi obžalovaným a prokurátorom je v konaní pred súdom spor ohľadne otázky viny. Ak medzi týmito dominantnými stranami konania pred súdom žiadny spor ohľadne viny nie je, pretože obžalovaný sa cíti byť vinným zo skutku, či skutkov uvedených v obžalobe, potom nie je nutné ani vykonať dokazovanie ohľadne tejto otázky a súd môže zamerať pozornosť na výrok o treste, výrok o ochrannom opatrení, či náhrade škody. Vzhľadom k uvedenému je povinnosťou súdu umožniť urobiť obžalovanému vyhlásenie ihneď potom ako prokurátor prednesie obžalobu, t. j. ešte pred začatím dokazovania na hlavnom pojednávaní. Vyhlásenie viny zo strany obžalovaného v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku nie je vylúčené ani v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Táto skutočnosť vyplýva zo znenia ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku („ak obžalovaný na hlav-

nom pojednávani vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku...“). Podľa citovaného ustanovenia obžalovaný môže vyhlásiť vinu na hlavnom pojednávani, t. j. počas celého konania hlavného pojednávania, teda aj počas dokazovania. V takomto prípade však už nepôjde o obligatórny postup súdu podľa tohto ustanovenia, nakoľko súd musí dať možnosť obžalovanému urobiť niektoré z vyhlásení len pred začatím dokazovania po prednesení obžaloby, avšak už nie aj počas vedenia dokazovania. Pokiaľ teda obžalovaný až počas vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávani vyhlási, že chce zmeniť svoje prvotné vyhlásenie na vyhlásenie viny, môže, ale aj nemusí mu to súd umožniť. V zásade však neexistuje relevantný dôvod, ktorý by súdu mal brániť pristúpiť k takejto zmene vyhlásenia obžalovaného, pretože dôkazné bremeno ohľadne otázky viny ťaží v konaní pred súdom iba prokurátora a pokiaľ obžalovaný počas dokazovania na hlavnom pojednávani v podstate uvedie, že chce uznať svoju vinu, dáva tým najavo, že prokurátor toto dôkazné bremeno uniesol a nie je nevyhnutné pokračovať vo vykonávaní dokazovania.“ Súd taktiež poukazuje na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Trnave pod sp. zn. 5To/27/2020 zo dňa 03.09.2020, kedy odvolací súd sa stotožnil s názorom prvostupňového súdu, že uskutočnenie vyhlásenia obžalovaný môže realizovať aj počas priebehu hlavného pojednávania.

Súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného vykonal na hlavnom pojednávani len dokazovanie v rozsahu týkajúceho sa rozhodovania o ukladaní trestu a náhrade škody, a to oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to odpisom z registra trestov obžalovaného, lustráciou CESDAP na obžalovaného, hodnotenie na obžalovaného z ÚVV a UVTOS Leopoldov zo dňa 31.8.2022 č.l. 729, oboznámenie sa s pripojeným spisom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/21/1998 z neho najmä rozsudkom zo dňa 16.4.1998 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 2To 121/1998 zo dňa 25.6.1998, oboznámenie sa s pripojeným spisom Okresného súdu Trnava sp. zn. 8T/523/1993 z neho najmä rozsudkom zo dňa 16.8.1994 právoplatným dňa 17.8.1994, oboznámenie sa s pripojeným spisom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5Nt/68/2022 a uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 11.7.2022 právoplatným dňa 31.8.2022, skráteným výpisom klienta z ÚVV a UVTOS Leopoldov na obžalovaného Q. U., ďalej oboznámením sa so správou Zdravotnej poisťovne R. č.l. 383-386, správou zo Zdravotnej poisťovne Dôvera č.l. 389-390, správou sociálnej poisťovne č.l. 394, vyčíslením - bodové ohodnotenie zranení poškodeného L. F. zo znaleckého posudku č.l. XXX, vyčíslením - bodového ohodnotenia zranení poškodeného F. H. zo znaleckého posudku č.l. 250.

Obžalovaný Q. U. na hlavnom pojednávani konanom dňa 14.09.2022 dal procesný návrh aby sa pri rozhodovaní o treste počkalo na zahľadenie všetkých jeho aktuálnych odsúdení, a to vo veci 5T/21/1998 a požiadal som o zahľadenie všetkých trestov, ktoré som mal viac ako 10 rokov. Žiadnym iným spôsobom obžalovaný svoj návrh nešpecifikoval. Následne súd podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať návrh na dôkaz zo strany obžalovaného, pretože podľa názoru súdu mohol obžalovaný skôr iniciovať jeho predmetné zahľadenie uložených trestov a predmetným postupom, ktorý navrhoval obžalovaný by podľa názoru súdu prišlo k súdnym prietahom v súdnom konaní a súd v danom prípade poukazuje že sa jedná o obžalovaného, ktorý je vo väzbe a súd musí vykonávať úkony prednostne a urýchlene. Na základe uvedeného súd odmietol navrhovaný procesný postup zo strany obžalovaného.

K zmene právnej kvalifikácie

Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že je potrebné zmeniť právnu kvalifikáciu uvedenú v obžalobe a to tým spôsobom, že v bode 1) obžaloby sa bude jednať o zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, a v bode 2) obžaloby sa bude jednať o prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Súd teda vypustil v bode 1) obžaloby kvalifikačný znak podľa § 47 ods. 2 Trestného zákona a taktiež § 43 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. pretože právoplatným zahľadením odsúdenia vykonanom Okresným súdom Trnava uznesením pod sp. zn. 5Nt/68/2022 prišlo k zahľadeniu odsúdenia obžalovaného rozsudkom Okresného súdu Trnava pod sp. zn. 8T/523/1993 zo dňa 16.08.1994. S poukazom na predmetné zahľadenie odsúdenia obžalovaného prišlo k zmene právnej kvalifikácie uvedenej v obžalobe, t. j. prišlo k vypusteniu právnej kvalifikácie zakladajúcej zásadu „trikrát a dost“ čiže vypustenie možnosti ukladania doživotného trestu odňatia slobody.

Súd k zahľadeniu odsúdenia ku ktorému prišlo počas súdneho konania a tým sa zmenila aj právna kvalifikácia skutkov uvedených v obžalobe považuje za potrebné uviesť, že právnym dôsledkom zahľadenia odsúdenia je zákonná fikcia neodsúdenia, ktorá nastáva nadobudnutím právoplatnosti

zahľadania odsúdenia a pôsobí ex nunc, teda od momentu právoplatnosti zahľadania do budúca (porovnaj napr. Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. októbra 2018, Tpj 31/2018, na zjednotenie výkladu a aplikácie ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona vo vzťahu k ustanoveniam § 353 ods. 8, § 355 ods. 10 Trestného poriadku - „... ak bol trestný čin spáchaný ako trestnoprávna recidíva, tento stav sa nezmení nastaním účinkov zahľadania odsúdenia skorším rozsudkom, vyhlásenie ktorého je momentom časového rozhrania medzi (jednak) viacčinným súbehom trestných činov spáchaných v predchádzajúcom období a (jednak) trestnoprávnou recidívou; z odôvodnenia: nejde o recidívu, ak u skoršieho rozhodnutia nastali účinky zahľadania odsúdenia pred opakovaným spáchaním trestného činu...“

Súd poukazuje, že ak medzi spáchaním (dokonaním) žalovaného trestného činu (naplnením všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu) a rozhodnutím o odsúdení za žalovaný trestný čin prišlo k zahľadaniu odsúdenia, ktoré tvorí jeden zo znakov základnej skutkovej podstaty predmetného trestného činu vyplývajúceho z Trestného zákona, prípadne kvalifikačný znak kvalifikovanej skutkovej podstaty predmetného trestného činu (ďalej ako „predchádzajúce odsúdenie“), má toto zahľadanie účinky vo vzťahu k ukladaniu trestu za žalovaný trestný čin, nakoľko trest sa ukladá v časovom momente (okamihu) rozhodovania a teda zohľadňuje objektívny stav už po zahľadení predchádzajúceho rozhodnutia. (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 7. februára 2012, sp. zn. 2To/5/2011 uverejnený v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2013 pod č. 11 - „ak je podľa ustanovení Trestného zákona pri rozhodovaní potrebné posúdiť, či u predchádzajúceho odsúdenia obžalovaného nastali účinky zahľadania, posudzuje tieto účinky odvolací súd podľa stavu v čase svojho rozhodovania, a to napriek tomu, že podstatou odvolacieho konania je prieskum zákonnosti a odôvodnenosti rozsudku súdu prvého stupňa. Odvolací súd alebo súd prvého stupňa, ktorému odvolací súd vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, teda otázku zahľadania predchádzajúceho odsúdenia nemôže považovať za uzavretú a je pri jej posudzovaní v rovnakej pozícii, ako súd prvého stupňa pri pôvodnom meritórnom rozhodovaní.“)

Vo vzťahu k zahľadaniu predchádzajúceho odsúdenia, ktoré tvorí kvalifikačný znak kvalifikovanej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, prvostupňový súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. júla 2013, sp. zn. 3Tdo/28/2013 uverejnené v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 6/2014 pod č. 92. Prvostupňový súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2011, sp. zn. 2Tdo/54/2011 uverejnené v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2013 pod č. 6 (Trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona je dokonaný naplnením jeho zákonných znakov, t. j. okamihom, keď páchatel' najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nebanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovávať iného (§ 207 ods. 1 Trestného zákona) alebo sa úmyselne vyhýba plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovávať iného (§ 207 ods. 2 Trestného zákona). Okamihom spáchania trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v nasledujúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch od predchádzajúceho odsúdenia alebo prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody je okamih jeho dokonania a nie až okamih jeho dokončenia.)

Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pokiaľ teda zánik skutočnosti podmieňujúcej aplikáciu kvalifikačného znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu (zahľadením odsúdenia) po dokonaní trestného činu, spôsobuje zánik aplikácie predmetného kvalifikačného znaku a je nevyhnutne potrebné aplikáciou argumentum a minori ad maius dospieť k záveru, že zánik skutočnosti podmieňujúcej aplikáciu kvalifikačného znaku spôsobí zánik aplikácie kvalifikačného znaku kvalifikovanej skutkovej podstaty žalovaného trestného činu po jeho dokonaní. Súd poukazuje že ak pri zahľadení predchádzajúceho odsúdenia prišlo k zmene právnej kvalifikácie uvedenej v obžalobe aj keď obžalovaný uskutočnil vyhlásenie, bolo nevyhnutné v čase rozhodovania o uložení trestu túto skutočnosť zohľadniť a ukladať trest obžalovanému podľa upravenej právnej kvalifikácie.

K výroku o treste

Vzhľadom na skutočnosť, že súd uznal obžalovaného za vinného v bode 1/ zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a v bode 2/ prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, pri ukladaní trestu súd použil ustanovenia § 155 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37

písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 7 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, a to z nasledovných dôvodov.

Z odpisu registra trestov obžalovaného vyplýva, že v ňom má obžalovaný 9 záznamov z rokov 1994, 1996, 1998, 2007, 2008, 2008, 2008, 2009, 2016, pričom sa jedná najmä o majetkovú trestnú činnosť a násilnú trestnú činnosť - trestné činy podvodu, ublíženie na zdraví, zanedbanie povinnej výživy.

Z lustrácie centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov vyplýva, že v ňom má obžalovaný 4 záznamy z toho dva záznamy za porušovanie občianskeho spolunažívania - násilného charakteru, dva priestupky proti verejnému poriadku.

Z hodnotenia riaditeľa ÚVTOS a ÚVV Leopoldov z 31.08.2022 vyplýva, že obžalovaný je umiestnený v oddiele so štandardným režimom výkonu väzby, po prijatí do väzby nemal problémy s adaptáciou na jej podmienky. Správanie a vystupovanie obžalovaného nie je vždy na požadovanej úrovni, nakoľko mu bol dňa 12.08.2022 uložený disciplinárny trest za porušenie povinnosti uloženie zákonom o výkone väzby a ústavným poriadkom, povinnosti plniť pokyny a príkazy príslušníka zboru. Vzhľadom na postoj obžalovaného k plneniu povinností a zákazov bol výkon disciplinárneho trestu podmienene odložený na dobu troch mesiacov. Disciplinárne odmenený nebol. V mesiaci júl 2022 sa u obžalovaného vyskytli psychické problémy, ktoré sa prejavovali hostilným správaním voči väzenskému personálu a preto bol obžalovaný hospitalizovaný v nemocnici pre obžalovaných a odsúdených v Trenčíne.

Súd zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, teda že sa obžalovaný priznal k spáchaniu trestného činu. Súd zistil jednu priťažujúcu okolnosť a to priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, teda že obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený. V danom prípade vznikol rovnovážny stav medzi poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami.

Trestná sadzba pre trestný čin najprísnejšie trestný, ktorým je zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, kde je trestná sadzba je v rozmedzí 4 (štyri) až 10 (desať) rokov. Postupom podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona nedošlo k úprave trestnej sadzby a následne postupom podľa § 41 ods. 2 a § 41 ods. 1 Trestného zákona sa trestná sadzba zo 4 (štyri) až 10 (desať) rokov upravila na 4 (štyri) roky až 13 rokov a 4 mesiace.

Súd poukazuje, že obžalovaný spáchal dva úmyselné trestné činy (jeden je zločin ublíženia na zdraví), spáchané dvoma skutkami, preto boli naplnené podmienky pre použitie § 41 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého sa ukladá úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, pričom sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu. Prokurátorka navrhovala ukladať trest aplikáciou ustanovenia § 38 ods. 5 Trestného zákona, pretože prišlo zo strany obžalovaného k opätovnému spáchaniu zločinu, avšak súd neaplikoval predmetné ustanovenie, pretože súd vychádzal z ustanovenia § 38 ods. 7 Trestného zákona z ktorého explicitne vyplýva, že ustanovenia § 38 ods. 4 až ods. 6 Trestného zákona sa nepoužijú ak sa súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona a súčasné použitie týchto ustanovení by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Súd považuje za potrebné uviesť, že z dikcia § 38 ods. 7 Trestného zákona stanovuje prípady v ktorých sa modifikácia dolných hraníc trestných sadzieb nebude aplikovať. V zmysle zákonného znenia dotknutého ustanovenia sa ods. 4, ods. 5, ods. 6 nepoužijú v prípadoch ak súd súčasne ukladá zvýšený úhrnný trest v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona a súčasná aplikácia tohto ustanovenia by bola neprimerane prísna pre páchatel'a. Súd konštatuje, že zákonodarca dáva prednosť aplikácii asperačnej zásady v prípadoch zbiehajúcej sa trestnej činnosti pred aplikáciou ustanovení upravujúcich modifikácie trestných sadzieb v zmysle § 38 ods. 4, ods. 5, ods. 6 Trestného zákona.

Pri úvahe nad výškou trestu, jeho druhom a spôsobom výkonu súd vychádzal najmä z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. Súčasne má trest iných odradiť od páchania trestných činov a vyjadriť morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Súd preto pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Súd poukazuje, že pri rozhodovaní o treste neaplikoval ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, pretože nevidel žiadny racionálny dôvod na jeho aplikáciu. Súd poukazuje že pri oboch skutkoch uvedených v obžalobe vyplývajú skutočnosti, že sám obžalovaný bol usvedčovaný svojou výpoveďou a usvedčovaný najme výpoveďou svedka poškodeného a ďalšieho svedka pri skutku 1 podanej obžaloby. Podľa názoru súdu obžalovaný sa v zásade priznával k spáchaniu skutku, ale jeho spáchanie odôvodňoval z jeho pohľadu psychickými poruchami jeho osobnosti. Zákonodarca dáva fakultatívnu možnosť súdu uplatniť mimoriadne zníženie trestu v prípade vyhlásenia viny obžalovaným, avšak súd v danom prípade nevzhliadol žiadnu takú okolnosť, ktorá by vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného z pohľadu súdu zakladali pilier na aplikáciu mimoriadneho zníženia trestu. Z daných okolností je preto súd toho názoru, že v prejednávacom prípade na naplnenie účelu trestu v prípade obžalovaného nepostačí trest kratšieho trvania, a preto obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov v strednom stupni stráženia.

Súd odôvodňuje svoj postup aj s poukazom na rozhodovaciu prax odvolacieho súdu v Trnave vid' rozhodnutie sp. zn. 5To/27/2020 zo dňa 03.09.2020, v ktorom odvolací súd vyjadril právny názor v tom smere, že pri rozhodovaní o treste nemusí prvostupňový súd vždy aplikovať ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu podľa ustanovení § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam ak obžalovaný uskutoční vyhlásenie o vine. Úlohou súd je vždy potrebné každý prípad osobitne prehodnotiť a podľa vykonaného dokazovania uložiť primeraný, zákonný a spravodlivý trest.

Súd odôvodňuje svoje rozhodnutie nepoužiť ustanovenia Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody pod jeho dolnú hranicu práve motívom konania obžalovaného, a preto nemohlo zo strany súdu prísť k preceneniu motívu obžalovaného, že svojím vyhlásením si chcel iba znížiť výšku trestu a súd zohľadnil aj všetky ďalšie významné skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania pri ukladaní trestu. Súd poukazuje najmä na osobu obžalovaného, ktorý opakovane pácha trestnú činnosť, za ktorú bol v minulosti už trestaný. Početnosť odsúdení obžalovaného, ako aj závažnosť trestných činov, za ktorých spáchanie bol už v minulosti súdne trestaný, svedčia jednoznačne o tom, že obžalovaný je kriminálne narušená osobnosť. Súd taktiež zohľadnil, že obžalovanému sa ukladá trest za viacnásobnú, úmyselnú trestnú činnosť a to navyše za takú trestnú činnosť, ktorej spáchania sa obžalovaný už v minulosti dopustil a bol za ňou aj právoplatne odsúdený.

Závažnosť posudzovanej trestnej činnosti (ktorá vyplýva z osoby obžalovaného, spôsobu jej spáchania a mnohosti trestnej činnosti) dal priestor súdu k úvahe o uložení vyššieho trestu odňatia slobody ako na spodnej hranici trestnej sadzby, bližšie k jeho polovici.

S poukazom na záznamy v registri trestov obžalovaného (pri prvom zázname z roku 1994 prišlo k zahladeniu), čo súd hodnotí ako vysoký počet záznamov, ďalej vzhľadom na dlhé obdobie páchania trestnej činnosti obžalovaným, na doterajšie výkony nepodmienečných trestov odňatia slobody, súd konštatuje, že ani predchádzajúce odsúdenia nemali na obžalovaného žiadny resocializačný vplyv. Z uvedeného vyplýva, že obvinený v minulosti vykonal sedem nepodmienečných trestov, naposledy 22.04.2020, pričom výkon týchto trestov nemal na jeho správanie požadovaný prevýchovný dosah. Po prepustení na slobodu sa dňa 04.07.2020 dopustil závažného priestupku, dňa 17.08.2021 zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Taktiež súd poukazuje, že na obžalovaného nemali žiadny vplyv ani uložené ochranné protitoxikomanické a protialkoholické liečenia uložené či už ambulantnou alebo ústavnou formou, pretože obžalovaný opätovne páchal trestnú činnosť pod vplyvom alkoholu resp. omamných a psychotropných látok. Súd zdôrazňuje, že všetky útoky obžalovaného proti životu a zdraviu neboli vyprovokované zo strany poškodených, boli však podnecované požitím alkoholu prípadne drog zo strany obvineného, pod vplyvom ktorých sa tento správa agresívne a nekontrolovateľne. Súd konštatuje, že posúdením odpisu registra trestov obžalovaného je nevyhnutné prísť k záveru, že osobu Q. U. je potrebnú posúdiť ako recidivistu, ktorý sa na slobode dopúšťa opakovane a sústavne násilnej trestnej činnosti. Agresívne a nepredvídateľné pudové správanie zo strany obžalovaného bolo zistené aj z celkového spisového materiálu.

Súd v neprospech obžalovaného predovšetkým zohľadnil tú skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil zločinu voči mladému chlapcovi, ktorého bez príčiny zbil a spôsobil mu ťažkú ujmu na zdraví. Obžalovaný nemal žiadne zábrany voči svojmu konaniu, keďže obžalovaný využil svoju fyzickú prevahu a zneužil bezbrannosť poškodených. Súd v neprospech obžalovaného ďalej zohľadnil tú skutočnosť,

že obžalovaný sa dopustil v skutku 1/ zločinu v jednočinnom súbehu s prečinom a v skutku 2/ prečinu v jednočinnom súbehu s prečinom. Podľa názoru súdu závažnosť spáchaných skutkov ako trestných činov, krátky časový úsek medzi ich spáchaním, ako aj ich závažná povaha, svedčia o tom, že obžalovaný nemá žiadne zábrany pri svojom konaní a svoje útoky voči poškodeným sa snaží dosiahnuť za každú cenu s použitím násilia v rôznej forme. Snahy ďalších osôb, aby obžalovaný upustil od svojho konania, nemali voči obžalovanému žiadny výsledok, práve naopak, jeho reakciou bolo ďalšie násilné protiprávne konanie. Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri oboch útokoch bola prítomná priateľka obžalovaného ale ani ona ho nedokázala zastaviť prípadne odkloniť agresivitu obžalovaného voči poškodeným. Všetky tieto skutočnosti spoločne so zabezpečenými dôkazmi dávajú obraz o osobnosti obžalovaného, ktorého treba jednoznačne považovať za nebezpečného jedinca bez akejkoľvek empatie voči iným osobám s poukazom na spáchané skutky obžalovaným. Súd v neprospech obžalovaného zohľadnil aj odpis registra trestov a možno z toho vyvodíť záver o nevedení riadneho života a taktiež možnej náprave páchatel'a. Početnosť odsúdení ako aj väčšie časové odstupy medzi odsúdeniami svedčia o dlhodobých sklonoch obžalovaného k páchaniu protiprávnej činnosti, pričom sa obžalovaný už v minulosti dopustil viacerých trestných činov násilnej povahy - ublíženia na zdraví. Aj tento dôkaz dopĺňa charakteristiku osobnosti obžalovaného ako nebezpečného páchatel'a, ktorého je potrebné izolovať pred spoločnosťou.

Súd považuje, za nevyhnutné dodať, že s podstaty oboch skutkov uvedených v obžalobe je zrejmé, že predmetné skutky boli spáchané na mieste verejnosti prístupnom a bezpochyby násilným spôsobom, čo nasvedčuje stratu sebakontroly obžalovaného a benevolentný postoj k trestnej činnosti, a preto súd považuje obžalovaného za nebezpečného pre spoločnosť.

Z týchto všetkých dôvodov a ich vzájomným zhodnotením súd obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov, t. j. trest odňatia slobody v strede rozmedzia upravenej trestnej sadzby, ktorý považuje vzhľadom na naplnenie účelu trestu za primeraný a spravodlivý, pretože len takýto prísny trest podľa názoru súdu môže zabezpečiť naplnenie účelu trestu.

X. § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

K výrokom o náhrade škody

Súd po oboznámení so spisovým materiálom a vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že je potrebné rozhodnúť o náhrade škody tým spôsobom, že obžalovanému Q. U. uložil podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenému L. F. vzniknutú škodu trestným činom vo výške X.XXX, 40 Eur, poškodenému F. H. vzniknutú škodu trestným činom vo výške 3.059, 10 Eur, poškodenej spoločnosti Union zdravotná poisťovňa, a. s. škodu vo výške 2.628,50 Eur, poškodenej spoločnosti Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s. škodu vo výške 931,69 a poškodenej Sociálnej poisťovni, pobočka Trnava škodu vo výške 539,20 Eur. Súd konštatuje, že uvedené nároky na náhradu škody spĺňali všetky zákonné predpoklady na priznanie v trestnom konaní.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Trnava na Krajský súd v Trnave. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom odvolanie smeruje, a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie prokurátora, odvolanie, ktoré podáva za obžalovaného jeho obhajca, ako aj odvolanie, ktoré podáva za poškodeného alebo za zúčastnenú osobu ich splnomocnenec, musí byť zároveň odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Oprávnená osoba sa môže vzdať práva podať odvolanie. V prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec,

manžel a druh. Obžalovaný môže výslovne vyhlásiť, že nesúhlasí s podaním odvolania v svoj prospech jeho príbuznými v priamom rade, jeho súrodencami, osvojiteľom, osvojencom, manželom a druhom. Odvolanie má odkladný účinok.